

Книга Йоїла і Лаодикійська Церква Адвентистів Сьомого Дня — Номер сорок ОДИН

Jeff Pippenger
2026-02-05

Номер сорок один

Книга Левит, розділ двадцять третій, подає весняні та осінні свята, і представлення цих свят є божественно глибоким як у самій структурі, так і в досконалому узгодженні початкових і завершальних структур у межах загальної структури. Весняні свята й осінні свята узгоджуються між собою. Розділ знову й знову свідчить про Пальмоні, дивного, який числить. Розділ ґрунтовно й дивовижно пов'язується з посланням останніх днів ста сорока чотирьох тисяч.

Число «23» означає спокуту, тобто поєднання Божества й людськості. Назва «Левит» означає священство ста сорока чотирьох тисяч, бо всі пророки говорять про останні дні, а священники останніх днів — це ті, кого Петро називає святим священством. Те святе священство, про яке говорить Петро, — це мудрі, що розуміють помноження знання, яке породжує вістку Опівнічного оклику. Нерозумні, або, як називає їх Даниїл, нечестиві, відкидають помноження знання, і Осія повідомляє, що з цієї причини їх відкинуто як священників.

Мій народ гине через брак пізнання; бо ти відкинув пізнання — то й Я відкину тебе, щоб ти не був Мені священником; бо ти забув Закон Бога твого, то й Я забуду твоїх дітей. Як вони примножилися, так і згрішили проти Мене; тому Я оберну їхню славу на ганьбу.
Осія 4:6, 7.

П'яниці Єфрема, яких Ісая також називає «вінцем слави», — їхня слава перетворюється на «сором». Осія чітко визначає, що ті, хто відкидає зростання пізнання останніх днів, — це лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня, бо він записав: «Мій народ». Його народ буде відкинений від священства, і це станеться в останньому, четвертому поколінні, бо Він забуде їхніх дітей, а діти представляють останнє покоління.

Єднання

Назва «Левит 23» означає «примирення священства ста сорока чотирьох тисяч». Цю істину можна вивести просто з назви книги у зв'язку з номером розділу. Примирення, про яке говорить Левит двадцять третій, означає «at-one-ment» і окреслює поєднання Божества й людства. Це поєднання представлене у Слові Божому безліччю символів, один із яких полягає в тому, що людський храм має бути поєднаний із Божественним храмом.

Людський храм має структурну основу з «23» чоловічих і «23» жіночих хромосом. Петро вказує, що священство ста сорока чотирьох тисяч — це «дім духовний». Ті хромосоми поєднуються так, як поєднуються чоловік і жінка, і що Бог поєднав, нехай ніхто не розлучає. Шлюб є ще одним символом єднання-в-одне. Левит «23» означає поєднання храму Небесного Первосвященника з храмом священників, які становлять сто сорок чотири тисячі.

Двадцять два вірші

Весняні свята в двадцять третьому розділі Книги Левит представлені в перших двадцяти двох віршах розділу, а осінні свята — в останніх двадцяти двох віршах розділу. Останній вірш — сорок четвертий, символ 1844 року, коли антипрообразний День спокути розпочався десятого дня сьомого місяця, у виконання двадцять третього розділу Книги Левит. Двадцять третій розділ поділено на два періоди по двадцять два вірші; обидва ці періоди логічно поєднані тим, що йдеться про свята, але водночас логічно розмежовані служінням Христа у дворі святилища та у Святому, представленим весною, і Його служінням у Святому Святих, представленим восени.

22

І весняні, і осінні свята представлені двадцятьма двома віршами, і ці вірші відповідають свідченню єврейського алфавіту, який складається з «22» літер. «22» є десятиною від «220», що є символом поєднання Божества і людства. «220» позначає початок як 2 520 років розсіяння Юди, так і 2 300 років до Дня примирення. Початок 2 520 років припадав на 677 р. до н. е., а початок 2 300 років — на 457 р. до н. е., отже, визначаючи двісті двадцять років як ланку між пророцтвом про попирання Божого воїнства і пророцтвом про попирання Божої святині. Обидва ці пророцтва завершилися з настанням антитипного Дня примирення 22 жовтня 1844 року.

Того дня розпочалася праця Христа зі з'єднання людського храму з Божественним храмом, і тоді сповнилися як Авакума 2:20, так і Івана 2:20. Авакум засвідчив, що тоді Божественне перебувало у Святому Святих, а Іван записав, що міллеритський храм, якому належало вірою увійти до того Святого Святих, завершив сорокашестирічний період, який позначив спорудження міллеритського людського храму від 1798 до 1844 року. Історія «46» років, що складається з «23» і «23», представлена працею Вільяма Міллера, який уперше почав звіщати вістку тієї історії 1831 року, «220» років після видання Біблії короля Якова. Божественне Слово, опубліковане 1611 року, було поєднане з людським вісником через «220» років — у 1831 році. І весняні, і осінні свята представлені «22» віршами.

Двадцять два вірші двох ліній на ту саму тему диктують, що з пророчого погляду перші двадцять два вірші мають бути накладені поверх наступних двадцяти двох віршів. Упорядковуючи дві лінії таким чином, ви поєднуєте служіння двору та Святого, представлене у весняних святах, зі служінням Христа у Святому Святих. На цьому пророчому рівні це являє поєднання двох храмів, що ілюструє Христове служіння примирення.

Коли вірші з першого по двадцять другий зіставляються з віршами з двадцять третього по сорок четвертий, встановлюється пророча лінія, засвідчена двадцятьма двома літерами єврейського алфавіту, а також символізмом, представленим числом «22», і символізмом, представленим святами разом із сповненням тих свят у священній історії.

Початок весняних свят насамперед вказує на суботу сьомого дня, а завершення осінніх свят вказує на суботу сьомого року. Христос, як Альфа й Омега, поставив суботу на початку й наприкінці двох свідків «22» у лінії священства ста сорока чотирьох тисяч.

Субота сьомого дня була особливим світлом на початку антипрообразного Дня Очищення у 1844 році, а світло Суботи сьомого року є світлом наприкінці. Субота сьомого дня також була першим святим зібранням розділу «23» книги Левіт, так само як Субота сьомого року є останнім святим зібранням у цьому розділі. Субота є Альфою й Омегою священничої послідовності в розділі «23». Перша — Субота сьомого дня — є Альфою священства ста сорока чотирьох тисяч, а остання — Субота сьомого року — є Омегою священства ста сорока чотирьох тисяч.

Ті, хто спілкуються з Богом, ходять у світлі Сонця Праведності. Вони не ганьблять Свого Викупителя, псуючи свій шлях перед Богом. На них сяє небесне світло. Коли вони наближаються до завершення історії цієї землі, їхнє пізнання Христа та пророцтв, що стосуються Його, значно зростає. Вони мають безмежну цінність в очах Бога, бо вони в єдності з Його Сином. Для них Боже Слово має надзвичайну красу й принаду. Вони бачать його важливість. Істина відкривається їм. Вчення про втілення овіяне м'яким сьайвом. Вони бачать, що Писання є ключем, який відмикає всі таємниці й розв'язує всі труднощі. Ті, хто не бажали прийняти світло й ходити у світлі, не зможуть зрозуміти таємницю благочестя, але ті, хто не вагалися взяти хрест і піти за Ісусом, побачать світло в Божому світлі. *The Southern Watchman*, 4 квітня 1905 р.

Тут, «поблизу завершення історії цієї землі», наприкінці антитипового Дня Примирення, «вчення про Втілення» опромінюється «м'яким» сьайвом, як це було з вченням про Суботу сьомого дня на початку антитипового Дня Примирення.

Ісус підняв кришку ковчега, і переді мною постали кам'яні скрижалі, на яких були написані Десять Заповідей. Мене вразило, що четверта заповідь була в самому центрі десяти заповідей, і її оточував м'який ореол світла. Промовив ангел: «Вона — єдина з десяти, яка визначає Живого Бога, що створив небо й землю та все, що в них. Коли закладалися підвалини землі, тоді була закладена й підвалина Суботи.» Свідчення, том 1, 75.

Субота сьомого дня, яка є «фундаментом», відкриває «Левіт 23», а субота сьомого року завершує свідчення священників, як це представлено весняними та осінніми святами. Субота сьомого року представляє храм, збудований на фундаменті. Субота сьомого року наприкінці представлена числом 2,520, так само як субота сьомого дня представлена числом 2,300. Субота сьомого року представляє «вчення про втілення». Субота сьомого дня є знаменням Творця, а субота сьомого року — знаменням Божества, поєданого з людською природою.

Вирівнювання ліній

Коли ми зіставляємо весняні свята з осінніми у двадцять третьому розділі книги Левіт, за святом Песах наступного дня слідує семиденне свято Опрісноків, а свято первоплодів припадає на наступний день після початку семиденного свята Опрісноків. Три віхи протягом трьох днів.

Семиденний період Свята Опрісноків починається священним зібранням і таким самим завершується. Наступного дня після початку Свята Опрісноків настає Свято Первоплодів, і воно включає весняне приношення первоплодів ячменю. П'ятдесятниця, також звана Святом Седмиць, настає через п'ятдесят днів після Свята Первоплодів, яке позначає початок семи тижневого періоду, що закінчується сорок дев'ятого дня, після чого настає П'ятдесятниця, що означає «п'ятдесят».

Песах розпочинається надвечір чотирнадцятого дня. Песах не є святим зібранням.

Тоді, п'ятнадцятого дня, настає семиденне Свято Опрісноків. Перший і останній день цього семиденного свята є днями священних зборів.

Наступного, шістнадцятого, дня настає день первоплодів. Потім починаються сім тижнів, ознаменованих святом П'ятдесятниці, а П'ятдесятниця є однією з семи святих зібрань, представлених у весняних та осінніх святах. День первоплодів не є святим зібранням.

Тоді у перший день сьомого місяця свято сурм є святим зібранням.

День Спокути десятого дня сьомого місяця є святим зібранням, але не святом.

Перший день Свята Кущів — святе зібрання. Після семиденного свята настає восьмий день Свята Кущів, хоча цей восьмий день вважають таким, що перебуває поза періодами, представленими святами. Той восьмий день — святе зібрання.

Це відповідає семи святим зібранням, якщо включити Суботу сьомого дня, яка вводить свята. Є сім святих зібрань і сім свят, хоча свята впорядковані інакше, ніж святі зібрання. Першою й останньою віхами є Суботи: перша — для дня, остання — для року. У межах свят, окреслених між альфа- та омега-Суботами, є сім свят і п'ять святих зібрань. Якщо додати альфа-Суботу сьомого дня та омега-Суботу сьомого року, маємо сім святих зібрань і сім свят. Зрозуміло, що восьмий день Свята Кучок не належить до свят і породжує загадку восьмого, що належить до семи. Суть, на яку я тут вказую, полягає в тому, що Ісус, як Палмоні, організував числові варіації в розділі «23» у цілковито дивовижний спосіб.

Весна

Весняні свята включають семиденний період свята Опрісноків, який на початку має перше (альфа) святе зібрання, а в кінці — останнє (омега) святе зібрання. П'ятидесятниця є третім святим зібранням у весняних святах. П'ятидесятниця настає після семи тижневого періоду, що завершується святом у п'ятдесятний день. Весняні свята позначені чотирма святковими днями і трьома періодами. Песах, Опрісноки, Першоплоди та П'ятидесятниця — це чотири

святкові дні, а три періоди — це сім днів Опрісноків, сорок дев'ять днів, що передують і включають п'ятдесятний день П'ятидесятниці, та перші три дні, які становлять період із трьох ступенів.

Приношення первоплодів у період Пасхи узгоджується з приношенням первоплодів у день П'ятидесятниці; приношення первоплодів ячменю в триденний період Пасхи та приношення первоплодів пшениці у день П'ятидесятниці при завершенні п'ятидесятницького періоду сорока дев'яти/п'ятдесяти днів.

Гріхопадіння

Осінні свята починаються з певного святкового дня, який започатковує десятиденний період, що веде до суду. Через п'ять днів після суду — свято на сім днів, перший і останній день яких визначені як святі зібрання. Від п'ятнадцятого до двадцять другого дня святкується Свято Кущів, а потім у двадцять третій день відзначається субота землі.

Коли ми беремо осінні свята і накладаємо їх поверх весняних свят, маємо дві лінії, які обидві представлені двадцятьма двома віршами; отже, вони представлені двадцятьма двома літерами алфавіту іврити. Коли це зроблено, першою віхою є святе зібрання суботи сьомого дня, а останньою віхою — святе зібрання суботи сьомого року.

А п'ятнадцятого дня сьомого місяця, коли зберете врожай землі, будете святкувати свято Господеві сім днів: першого дня буде суботній відпочинок, і восьмого дня буде суботній відпочинок. Левіт 23:39.

П'ятидесятниця була раннім дощем, а Свято Кущів — пізнім дощем. Вилиття Святого Духа в день П'ятидесятниці було представлене одним днем, а вилиття, представлене Святом Кущів, — це період, який завершується, після чого настає Субота, тобто восьмий день після семи днів. Субота, що настає після остатнього прояву вилиття Святого Духа, представляє Суботу землі, яка відпочиватиме протягом тисячі років.

У час скорботи ми всі втекли з міст і сіл, але нас переслідували нечестиві, які входили в домівки святих із мечем. Вони підняли меч, щоб нас убити, але він зламався і впав безсилий, мов соломинка. Тоді ми всі вдень і вночі волали про визволення, і цей крик дійшов до Бога. Сонце зійшло, а місяць став нерухомим. Потоки перестали текти. Насунулися темні, важкі хмари й зіштовхувалися одна з одною. Але було одне ясне місце утвердженої слави, звідки лунав голос Бога, немов шум багатьох вод, що потрясав небеса й землю. Небо розкривалося й закривалося і хвилювалося. Гори тремтіли, мов очерет на вітрі, і викидали навсібіч зубчасті уламки скель. Море кипіло, мов казан, і викидало каміння на суходіл. І коли Бог оголошував день і годину приходу Ісуса та передавав Своему народові вічний заповіт, Він проказував по одному реченню, а потім зупинявся, доки слова котилися землею. Ізраїль Божий стояв, звівши очі вгору, слухаючи слова, які виходили з уст Єгови й котилися землею, немов гуркіт найгучнішого грому. Це було вкрай урочисто. І в кінці кожного речення святі вигукували: «Слава! Алілуя!» Їхні обличчя були осяяні славою Божою; і вони сяяли тією славою, як сяяло обличчя Мойсея, коли він зійшов із Синаю. Нечестиві не могли

дивитися на них через ту славу. І коли було проголошене вічне благословення на тих, хто вшанував Бога, зберігаючи святість Його Суботи, пролунав потужний вигук перемоги над звіром і над його образом.

«Тоді розпочався ювілей, коли земля мала відпочивати». Ранні твори, 34.

Ювілей — це п'ятдесятий рік після семи семирічних циклів, що відповідають сорока дев'яти дням, які ведуть до п'ятдесятого дня П'ятидесятниці. Коли послідовність осінніх свят поєднується з весняними святами, нараховується сорок дев'ять днів, що ведуть до П'ятидесятниці, яка знаменує початок семиденного періоду Свята Кучок. П'ятидесятниця і Свято Кучок співпадають і разом визначають період пізнього дощу, який починається з невдовзі прийдешнього недільного закону і триває аж до закриття часу випробування та повернення Господа, після чого земля відпочиває, як це відображено суботою сьомого року, тобто восьмим після семи у Святі Кучок.

Коли ми поєднуємо обидві послідовності з двадцяти двох віршів, ми робимо це з кількох причин. Обидві послідовності налічують двадцять два вірші; двадцять два становить десятину від 220 — символу поєднання божественного і людського.

Обидва рядки репрезентують єврейський алфавіт із двадцяти двох літер.

Обидві лінії позначають свята.

Обидві лінії репрезентують два сезони жнив у році.

Обидві лінії відображають служіння Христа у дворі, у Святому місці та у Святому Святих. Назва «Левіт» означає «священники», а Ісус є Небесним Первосвященником. З цих причин ми маємо підстави застосувати методологію «лінія на лінію» до сорока чотирьох віршів двадцять третього розділу Книги Левіта.

П'ятидесятниця була раннім дощем для християнства, а Свято Кучок є пізнім дощем для християнства. Отже, ми узгоджуємо весняний «день П'ятидесятниці» з осіннім семиденним Святом Кучок. Коли сестра Вайт сказала: «У час скорботи ми всі утекли з міст і сіл», вона окреслює час, коли народ Божий живе в пустині через переслідування. Проживання у куренях під час Свята Кучок є типом історії, що безпосередньо веде до суботнього ювілейного спочинку для землі.

День П'ятидесятниці позначає початок семи днів Свята Кушів. Потім Ювілей представлений восьмим днем, тобто після семи днів Свята Кушів. За п'ять днів до Свята Кушів був День Викуплення. Отже, за п'ять днів до П'ятидесятниці, яка позначає початок суду, пов'язаного зі Святом Кушів, позначається суд. За десять днів до суду Дня Викуплення є Свято Труб. Коли ці лінії поєднуються, за п'ять днів до Недільного закону, представленого П'ятидесятницею, позначається суд. За десять днів до того позначається Свято Труб.

Хрещення Христа зображало Його смерть, поховання та воскресіння. Ці три етапи зображені Його смертю на Пасху, Його похованням і спочинком у суботу та Його воскресінням у неділю. Три дні Його смерті, поховання та воскресіння є однією віхою, що

складається з трьох етапів. Отже, поєднання двох ліній весняних і осінніх свят ми розпочинаємо від воскресіння. Воскресіння третього дня розпочинає сорокадев'ятиденний період, що веде до П'ятдесятниці, яка є недільним законом. Цьому сорокадев'ятиденному періоду передуює свято Опрісноків, яке починається за день до дня первоплодів і триває ще п'ять днів після нього.

Від воскресіння первоплодів до недільного закону — сорок дев'ять днів, а недільний закон є п'ятдесятим днем. За п'ять днів до недільного закону представлено суд, а за десять днів до того суду позначено попередження сурм. Воскресіння є першою віхою, потім через п'ять днів завершується період Опрісноків. Через тридцять днів після завершення Опрісноків відбувається попередження сурм. Ще через десять днів позначено суд Дня Спокути, і через п'ять днів настає недільний закон П'ятидесятниці.

Це ідентифікує сім віх у застосуванні принципу «рядок на рядку» до весняних та осінніх свят: початок Свята Опрісноків, Воскресіння, кінець Свята Опрісноків, застереження сурм, суд, П'ятидесятницю та пізній дощ. Ці сім віх установлені в межах альфи — суботи сьомого дня, і омеги — суботи сьомого року. Сім віх, вміщених між двома суботами, виокремлюють і визначають п'ятиденний період, після якого настають тридцятиденний, десятиденний, п'ятиденний і семиденний періоди.

Коли ми зіставляємо воскресіння Христа, виявляємо сорокаденний період, протягом якого Він навчав учнів «віч-на-віч», а згодом вознісся. Потім протягом десяти днів учні перебували в горниці. Ті десять днів завершилися в День П'ятидесятниці, який є недільним законом. Це додає сорокаденний і десятиденний періоди до лінії священників, представленої у Левиті «23».

Від воскресіння — п'ять днів до закінчення Свята Опрісноків, потім тридцять днів до трубного попередження, потім п'ять днів до Вознесіння Христа, потім п'ять днів до суду, потім п'ять днів до семи днів пізнього дощу П'ятидесятниці.

На другий день після початку семи днів безквасних хлібів відбувається воскресіння першоплодів. Воскресіння відбувається в межах семи днів безквасних хлібів, а через п'ять днів після воскресіння період безквасних хлібів завершується.

Через тридцять днів після завершення Опрісноків сурми сповіщають попередження.

Через п'ять днів після попередження сурм Христос вознісся після сорока днів навчання. Його Вознесіння ознаменувало початок десяти днів у горниці.

Тоді, на п'ятий день після Його Вознесіння, суд визначено.

Через п'ять днів недільний закон П'ятидесятниці відкриває семиденний період пізнього дощу.

Сто сорок чотири тисячі — це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Ілля та Мойсей були умертвлені 18 липня 2020 року. Вони були умертвлені там, де й наш Господь був розп'ятий. Воскресіння Христа було прообразом воскресіння 31 грудня 2023 року. Перед

тією датою, у липні 2023 року, голос у пустелі почав звучати, виголошуючи звістку, представлену як опрісноки. Закваска символізує помилку, лицемірство й гріх, і звістка з пустелі була безквасна. Від 31 грудня 2023 року й аж до недільного закону Левіт «23» накреслив рамкову схему спокути ста сорока чотирьох тисяч. Ця схема узгоджується зі сном Міллера, Малахії 3 та вікнами небес Об'явлення 19. Вона узгоджується з третьою та дев'ятою годинами у священному тижні від 27 до 34 рр. по Р. Х.

Ми продовжимо їх у наступній статті.

'Знанням покої будуть сповнені усім дорогоцінним і приємним багатством.'

Для розуму й душі, як і для тіла, діє Божий закон: сила здобувається зусиллям. Розвиває саме вправління. У злагоді з цим законом Бог у Своему Слові надав засоби для розумового й духовного розвитку.

Біблія містить усі принципи, які людям потрібно зрозуміти, щоб бути готовими як до цього життя, так і до прийдешнього. І ці принципи може зрозуміти кожен. Ніхто, хто має дух цінувати її вчення, не прочитає жодного уривка з Біблії, не здобувши з нього якоїсь корисної думки. Але найцінніші уроки Біблії не здобуваються випадковим чи уривчастим вивченням. Її велику систему істини не подано так, щоб поспішний або неухважний читач міг її розпізнати. Багато її скарбів лежать глибоко під поверхнею й можуть бути здобуті лише ретельним дослідженням і постійними зусиллями. Істини, що складають велике ціле, потрібно відшукувати й збирати: «тут трохи, там трохи». Ісаїя 28:10.

Коли їх таким чином відшукають і зведуть до купи, виявиться, що вони досконало відповідають одне одному. Кожне Євангеліє доповнює інші, кожне пророцтво — пояснення іншого, кожна істина — розвиток якоїсь іншої істини. Типи юдейського устрою стають зрозумілими завдяки Євангелію. Кожен принцип у Божому слові має своє місце, кожен факт — своє значення. І вся ця цілісна споруда, за задумом і виконанням, свідчить про свого Автора. Таку споруду не міг задумати чи створити жоден розум, крім Розуму Безмежного.

Під час виявлення різних складових та вивчення їхнього взаємозв'язку найвищі сили людського розуму приводяться в інтенсивну дію. Ніхто не може займатися таким вивченням, не розвиваючи розумових сил.

І не лише в пошуку істини та зведенні її до купи полягає розумова цінність вивчення Біблії. Вона полягає також у зусиллі, необхідному, щоб досягнути викладені теми. Розум, зайнятий лише буденними справами, хіріє й знесилюється. Якщо він ніколи не спонукається до досягнення великих і далекосяжних істин, то з часом втрачає здатність до зростання. Як запобіжник від такої деградації та як стимул до розвитку, ніщо не може зрівнятися з вивченням Божого слова. Як засіб розумового виховання Біблія ефективніша за будь-яку іншу книгу, чи навіть за всі інші книги разом узяті. Велич її тем, гідна простота її висловів і краса її образів оживляють і підносять думки так, як ніщо інше. Жодне інше заняття не може надати такої розумової сили, як зусилля

осягнути грандіозні істини одкровення. Розум, таким чином приведений у контакт із думками Нескінченного, не може не розширюватися й зміцнюватися.

І ще більшою є сила Біблії у розвитку духовної природи. Людина, створена для спілкування з Богом, лише в такому спілкуванні може знайти своє справжнє життя і розвиток. Створена для того, щоб знаходити в Бозі свою найвищу радість, вона ні в чому іншому не може знайти того, що вгамовує прагнення серця, що задовольняє голод і спрагу душі. Той, хто з щирим і сприйнятливим духом вивчає Боже Слово, прагнучи осягнути його істини, опиниться в близькому зв'язку з Його Автором; і, окрім як за власним вибором, немає меж можливостям його розвитку.

У своєму широкому розмаїтті стилів і тем Біблія має щось, що зацікавить кожен розум і промовить до кожного серця. На її сторінках міститься історія — найдавніша; біографія — найправдивіша, найближча до життя; принципи управління державою та впорядкування домашнього життя — принципи, до яких людська мудрість ніколи не дорівнялася. Вона містить філософію — найглибшу, поезію — найсолодшу й найпіднесенішу, найпристраснішу й найзворушливішу. Біблійні писання незмірно цінніші за твори будь-якого людського автора, навіть якщо розглядати їх лише так; але безмежно ширшими за своїм обсягом і незрівнянно ціннішими вони постають, коли бачимо їх у зв'язку з великою центральною думкою. У світлі цієї думки кожна тема набуває нового значення. У найпростіше сформульованих істинах закладено принципи, що високі, як небо, і охоплюють вічність.

Центральна тема Біблії, тема, навколо якої в усій книзі зосереджуються всі інші, — це план викуплення, відновлення в людській душі образу Божого. Від першого проблиску надії у присуді, виголошеному в Едемі, і до тієї останньої славної обітниці Об'явлення: «Вони побачать Його обличчя; і Його Ім'я буде на їхніх чолах» (Об'явлення 22:4), основний зміст кожної книги й кожного уривка Біблії — розкриття цієї дивовижної теми — піднесення людини — сили Божої, «яка дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа». 1 Коринтян 15:57.

Той, хто осягає цю думку, має перед собою безмежне поле для вивчення. Він має ключ, який відчинить йому всю скарбницю Божого слова.

Наука викуплення — це наука всіх наук; наука, що є предметом вивчення ангелів і всіх розумних істот непадлих світів; наука, що привертає увагу нашого Господа й Спасителя; наука, що входить у задум, виношуваний у розумі Нескінченного — «збережений у мовчанні протягом вічних часів» (Римлян 16:25, R.V.); наука, що буде предметом вивчення Божих викуплених упродовж нескінченних віків. Це найвища наука, якою тільки може займатися людина. Як жодна інша наука, вона оживить розум і піднесе душу.

"Перевага знання полягає в тому, що мудрість дає життя тим, хто її має." Слова, які Я говорю вам, — сказав Ісус, — 'вони дух і життя.' Це — життя вічне, щоб пізнали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого Ти послав.' Еклезіяст 7:12; Івана 6:63; 17:3, R.V."

Творча енергія, що покликала світи до існування, перебуває у слові Божому. Це слово надає силу; воно породжує життя. Кожне повеління — це обітниця; прийняте волею, прийняте душею, воно приносить із собою життя Безмежного. Це слово перетворює природу й відтворює душу за образом Божим.

Життя, дароване таким чином, так само підтримується. «Кожним словом, що виходить із уст Божих» (Матвія 4:4) житиме людина.

Розум, душа, збудовується тим, чим вона живиться; і від нас залежить визначити, чим вона буде живитися. У владі кожного — вибрати предмети, які займатимуть помисли й формуватимуть характер. Про кожну людину, що має привілей доступу до Святого Письма, Бог говорить: «Я написав йому великі речі Мого Закону». «Клич до Мене, і Я відповім тобі й покажу тобі великі й могутні речі, яких ти не знаєш». Осія 8:12; Єремія 33:3.

Маючи в руках Слово Боже, кожен, де б не випав його життєвий жереб, може мати таке товариство, яке сам обере. На його сторінках він може вести бесіду з найшляхетнішими й найкращими з людського роду і слухати голос Вічного, коли Він промовляє до людей. Вивчаючи й розмірковуючи над темами, в які «ангели бажають зазирнути» (1 Петра 1:12), він може мати їхнє товариство. Він може йти слідами Небесного Учителя і слухати Його слова так, як тоді, коли Він навчав на горі, на рівнині та при морі. Він може перебувати в цьому світі в атмосфері неба, передаючи засмученим і спокушуваним на землі думки надії та прагнення до святості; сам наближаючись усе ближче й ближче до спільності з Невидимим; подібно до давнього мужа, який ходив із Богом, наближаючись усе ближче й ближче до порога вічного світу, аж доки не відчиняться брами, і він увійде туди. Він не відчує себе чужинцем. Голоси, що його привітають, — це голоси святих, які, будучи невидимими, на землі були його супутниками, — голоси, розрізняти й любити які він навчився тут. Той, хто через Слово Боже жив у спільності з небом, почуватиметься як удома в небесному товаристві. Виховання, 123–127.